

Det urigtige i „København“s Artikel — ja, „urigtig“ er egentlig et svagt Ord, man kan, naar man skal til at karakterisere denne Artikel, gribe sig i at længes efter de korte, men glade Dage, da her i Tinget et meget kraftigt Udtryk for Vurderingen af en Tings Afstand fra Sandheden var parlamentarisk, men jeg skal benytte det beskedne Udtryk, at det *urigtige* i denne Artikel ligger i, at det fremstilles, som om der var Enighed om at stoppe her, og som om der var Enighed om, at man vilde gaa hertil, selv om man ikke kunde komme videre med andre Foranstaltninger. Det er dette, som er ganske urigtigt, hvad jeg har fundet det nødvendigt at gøre opmærksom paa allerede paa dette Tidspunkt.

Denne Artikel maa være skrevet eller inspireret af en Mand, der enten har en meget ringe Evne til at opfatte, hvad der er passeret, eller har været afskaaret fra Omverdenen i længere Tid. Og jeg har ved at studere det ærede Organ fundet en enkelt Vending, som maaske kunde give Løsningen. Der staar i en Artikel i Bladet den 8. November om den engelske Minister Baldwin, at det er utvivlsomt et stærkt Kabinet, Baldwin sætter sig til Rette paa. Dette besynderlige Udtryk har faaet mig til at tænke paa, at det maaske er den samme Mand, der har skrevet de to Artikler, og at han maaske har opholdt sig i et saadant stærkt Kabinet. Man har jo stærke Kabinetter, som tillige er blødt polstrede Kabinetter; der har denne Mand maaske opholdt sig eller burde gøre det.

Jeg skal tilføje, at naar Artiklen taler om Venstres afgørende Sejr i dette Spørgsmaal, saa kan denne Sejr kun realiseres paa een Maade, nemlig hvis det ærede Regeringsparti skulde beslutte sig til at vandre den Vej, som en Gang er blevet betraadt mod vor Advarsel, og som efter min Mening førte til Venstres afgørende Nederlag i denne Sag, nemlig Egaliseringsfondens Vej. Den Gang denne blev oprettet, sagde vi fra vor Side, som jo allerede paa dette Tidspunkt var fuldkommen paa det rene med det, som nu siges at være den afgørende Sejr, nemlig at man ønsker at stabilisere Kronen, at standse dens Fald — det var alle Partier her i Salen paa det rene med, at dette var det ønskelige, og at Formaalet med Egaliseringsfonden var at naa dette —, at det, der var det uheldige ved denne Foranstaltning, var, at der ikke ovenpaa den fulgte det, som man den Gang sagde var Forudsætningen for, at den skulde kunne virke. Og hvis den nuvæ-

rende Regering skulde bestemme sig til en lignende Foranstaltning, til paa ny at gøre Eksperimentet om med at stabilisere uden at have tilvejebragt de nødvendige Forudsætninger for, at en Stabilisering kan holde, vil Venstre ganske vist efter „København“s Forklaring have vundet en afgørende Sejr og Regeringen lidt et afgørende Nederlag.

I Løbet af denne lidt unormale Arbejdsdag er der jo faldet mange Bemærkninger af meget forskellig Værdi, og saa vidt jeg husker, er der ogsaa af en af Ministrene fremsat nogle Bemærkninger om Nationalsangen. Jeg har for mit Vedkommende haft Lejlighed til at diskutere denne Sag med de ærede Medlemmer, med hvem jeg har Interesse af at diskutere Sagen, og jeg har haft Lejlighed til at sige min Mening om dette Spørgsmaal til andre, som jeg ikke har haft nogen Interesse af at diskutere det med, saa jeg har ikke nogen Grund til at vende tilbage til det.

Til den højtærede Finansminister har jeg nogle Bemærkninger. For det første angaaende Vurderingen af Aktiverne. Den højtærede Minister sagde, at han vilde stræbe hen til, at der efterhaanden skete en sober Vurdering af Aktiverne. Naar denne sobre Vurdering skal ske „efterhaanden“, maa det være berettiget at slutte, at den endnu ikke er sket, og deraf er det atter berettiget at slutte, at den Opstilling af Militæruddgifterne, som har fundet Sted, ikke er sober, og det konstaterer jeg med stor Glæde. Jeg skal ved Lejlighed præsentere dette Resultat for den højtærede Forsvarsminister.

I øvrigt kan jeg takke den højtærede Finansminister for den venlige Imødekommenhed, hvormed han udtalte sig baade angaaende Reservefonden, Renteindtægten og Overtrækket. Angaaende det sidste vil jeg dog gerne sige, at naar den højtærede Minister talte om, at jeg havde søgt at kaste en Skygge over den nuværende Regering, maa jeg protestere. Jeg maa atter sige, hvad jeg har haft Lejlighed til at sige før, at den højtærede Minister ikke bør mistænke mig for altid at være saa uvenskabelig sindet. Og her er jeg i Stand til at dokumentere, at jeg ikke er det, thi jeg kan henvise til, hvad jeg har sagt Spalte 1043: „Jeg tror ikke, Ministeriet behøver at frygte for, at man paa nogen Maade skal forsøge at udnytte dette til en politisk Agitation imod Ministeriet“. Klarere og tydeligere forekommer det mig ikke, at en Partiordfører kan give, om